

Zejména není vadou, že nebylo dříve vyšetřeno, zda půda lesa, jehož vymýcení bylo zamýšleno, se hodí lépe pro poľní hospodaření, ježto zákon ze dne 17. prosince 1918 nařizuje ochranu lesa jako lesa v ž d y c k y a bez ohledu na jakost půdy a její případnou lepší způsobilost pro jiný způsob kultury.

Jeví se tudíž stížnost v každém směru bezdůvodnou.

Č. 614.

Mimořádná opatření vyvolaná válkou a převratem:
I. * Příslušnost úřadu k rozhodnutí o prohlášení obilí za propadlé posuzovati jest podle zákona, který byl účinným v době, kdy rozhodnutí bylo vydáno a nikoliv dle zákona, který platil v době, kdy byl skutek spáchán.
— II. * Povinnosti provéstí rozhodnutí nejv. správ. soudu, vyslovující nepřislušnost úřadu správního, nemůže se úřad vyhnouti tím, že posuzuje tentýž skutkový podklad ve věci samé dle jiného zákona.

(Nález ze dne 9. prosince 1920 č. 12.130.)

V ě c: Vojtěch S. v S. K. (adv. Dr. Jan Novotný z Prahy) proti okresní správě politické v Kutné Hoře stran prohlášení zásob za propadlé.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výnosem okresní správy politické v Kutné Hoře ze dne 2. prosince 1919 č. 43346 bylo 375 q ovsa patřícího stěžovateli dle § 40 nař. vlády ze dne 27. června 1919 č. 354 sb. z. a n. prohlášeno za propadlé ve prospěch státu bez náhrady. Výnos ten byl zdejším nálezem ze dne 19. března 1920 č. 2044 (Boh. č. 362) zrušen pro nezákonnost a to v podstatě z toho důvodu, že okresní správa politická překročila svoji pravomoc, vynesši nález o propadnutí obilí, který podle § 39 1. c. oprávněn byl vynésti soud.

Na to vydala okresní správa politická v Kutné Hoře usnesení ze dne 22. dubna 1920 č. 17317, kterým opětně prohlásila 375 q ovsa patřícího stěžovateli za propadlé ve prospěch státu a to na základě ustanovení § 13 min. nař. ze dne 26. května 1917 č. 235 ř. z.

Do tohoto usnesení podána jest stížnost, o které nejvyšší správní soud uvažoval takto:

Předpisem § 7 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 jest uloženo úřadu správnímu, jehož rozhodnutí shledal nejvyšší správní soud nezákonným, aby při svém novém nálezu řídil se právním náhledem nejvyšším správním soudem vysloveným.

Nálezem ze dne 19. března 1920 č. 2044 vyslovil nejvyšší správní soud, zrušuje rozhodnutí okresní politické správy v Hoře Kutné ze dne 2. prosince 1919 č. 43.346, jímž bylo prohlášeno za propadlé 375 q ovsa převezeneých V. S-em ze St. Kolína do Záboře, právní názor, že k rozhodnutí o propadnutí tohoto obilí nebyl příslušným úřad politický.

Byl tudíž dle citovaného § 7 zákona o správním soudě žalovaný úřad tímto rozhodnutím vázán a neměl, prováděje nález nejvyššího správního

soudu, nic jiného učiniti, než vysloviti svoji nepřislušnost a odvolati své rozhodnutí ze dne 2. prosince 1919 č. 43.346, které byl vydal mimo svoji kompetenci.

Této své zákonné povinnosti nemohl se vyhnouti tím, že inkriminovaný čin Vojtěcha S. jenž k výroku onomu vedl, posuzoval znova ve věci samé, ale dle jiného zákonného předpisu.

Vždyť otázka, který předpis jest pro posouzení následků dotčeného skutku rozhodným, jest již otázkou meritorní, jíž obirati se má toliko onen orgán, jenž jest za příslušný uznán, nikoli však úřad, jehož kompetence ve věci jest nezměnitelným a závazným judikátem nejvyššího správního soudu popřena.

Na tomto důsledku právním nemůže ničeho měniti, že snad rozhodující soud v meritu by přikloniti se mohl k stanovisku nyní teprve žalovaným úřadem zastávanému, že pro otázku, kterých předpisů jest použití, jest rozhodnou nikoli doba, kdy úřední jednání o inkriminovaném skutku bylo zahájeno, nýbrž den, kdy skutek ten byl spáchán, ježto i pak pro otázky formelního práva, k nimž počítati sluší i otázku kompetence, může — když tu není výjimečné zvláštní normy, která by v tom směru stanovila něco jiného, přijíti k platnosti jen onen předpis, který jest v účinnosti v den, kdy rozhodnutí úřadu se vydává.

V případě předloženém zahájeno bylo proti stěžovateli řízení za účelem prohlášení zabaveného ovsu za propadlý k oznámení státního obilního ústavu de praes. 13. listopadu 1919 vydáním rozhodnutí ze dne 2. prosince 1919, tedy v době, kdy bylo již v plné působnosti nařiz. vládní ze dne 27. června 1919 č. 354 sb. z. a n., jež dnem 1. července 1919 vstoupilo v účinnost.

Bylo lze proto — tak jak se stalo v nálezu ze dne 19. března 1920 č. 2044 — kompetenci k vyřízení této otázky posuzovati jediné dle tohoto nařízení a nikoli dle nařízení ze dne 26. května 1917 č. 235 ř. z., jež dnem 1. července 1920 pozbylo platnosti (§ 46 nař. z roku 1919).

Z těchto úvah bylo naříkané rozhodnutí jako zákonu odporující zrušiti.

Č. 615.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Prokáže-li strana, že cena nabývací byla jiná, než cena ve smlouvě udaná, jest úřad povinen k tomu přihlížeti.

(Nález ze dne 9. prosince 1920 č. 12.172.)

Věc: Bohuslav a Růžena F. na Král. Vinohradech (adv. Dr. Zd. Uhlíř z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Trhovou smlouvou danou na Král. Vinohradech dne 19. ledna 1919 prodali manželé Bohuslav a Růžena F. dům čp. 90 na Král. Vinohradech manželům Antonínu a Anně N. za trhovou cenu 93.500 K.